

**Препев на две песни од неодамна починатиот
истакнат македонски поет и културен деец
Анте Поповски**

Љубинка Басотова

МОЈАТА СИНА ПТИЦА

AVIS MEA CAERULEA

Лесно ќе ја распознаете мојата сина
птица:

Facile recognoscetis avem meam
caeruleam

таа не ги колве кората и плодовите на
овошките
не застанува на карпите,
не демне по мрши и коски
мојата птица никогаш не се симнува
од небесата.

Ea non effodit corticem et fructus
arborum
Non assistit in scopulis,
nec insidiatur cadaveribus et ossis;
Avis mea nunquam e caelis
descendit.

Мојата птица ги покрстува
небеските варвари,
светлината ја пресоздава во писмо
според кое
бела како коска, студена како кама

Avis mea baptizat
barbaros caelestes,
lucem recreat in litteris
secundum quas
alba ut os, frigida ut gladiolus

неизвесноста пустоши низ нас...

incertum vastat per nos...

Толку високо, самоти ѕвездите,
можеше да се искачи само зборот,
мојата сина птица:

Tam alte usque ad stellas,
verbum solum ascendere poterat
avis mea caerulea:

со клунче од звуци,
со криља од глаголи...

cum parvo rostro sonorum,
cum altis verborum...

СВЕТА ПЕСНА

CARMEN SANCTUM

Низ пустините се множеа
и растеа,
низ пустините, постапно, и самите
во пустината се пресоздаваа.

Per solitudines se multiplicabant et
crescebant.
per solitudines pedetentim et ipsi
in solitudinem se recreabant.

Во миговите меѓу два сонa
се среќаваа со толпите
кои без трага се разминуваа
и одминуваа меѓу себе
преповторувајќи ја и множејќи ја
правта на која се расчинуваа
пеејќи: време е
сама земјата кога се газе себеси...

големите ноќни студови
низ пустината
беа единствениот самогласник
во писмото на Сонувачите...

Зборовите,
и не само зборовите-
туку и помислите на Сонувачите
во допир со светлината
и самите во светлината се
пресоздаваа...

In momento inter duos somnos
turbas conveniebant,
quas sine vestigio se transiebant
et inter se abiebant
iterum repetentes et multiplicantes
cinerem in quo dissolvebantur
cantando: tempus est
cum terra se ipsam premit...

Magna frigora nocturna
per solitudines
unicus vocalis erant
in litteris somnientium...

Verba,
et non solum verba
sed etiam et cogitationes Somnientium
in contagione cum luce
ipsi in lucem se recreabant